

Prakticky ve všech afrických koloniích došlo v období po druhé světové válce k výraznému nárůstu politické aktivity mezi místním obyvatelstvem. Již existující kulturní, zájmové či odborové organizace se formalizovaly a přeměnily v politické strany, které mezi sebou sváděly volební boj o místa v různých nově ustavovaných či transformovaných koloniálních shromážděních, byť tato byla povětšinou stále ovládaná kolonizátory. Obecně můžeme model těchto institucí popsat tak, že většina míst byla vyhrazena evropským zástupcům, voleným evropskými usedlíky, zatímco z masy Afričanů měl jen zlomek volební právo, a tento zlomek pak volil své zástupce. Tato shromáždění navíc měla jen velmi omezené pravomoci! (v předválečném období často působila pouze jako poradní orgány, po válce získala například Územní shromáždění (Assemblée Territoriale) i ve frankofonních koloniích pravomoci v oblasti ekonomické, respektive rozpočtové, politická rozhodnutí však nadále zůstávala v rukou francouzské administrativy). I přesto byly africké masy vtaženy do politického procesu. V padesátých letech docházelo k rozšiřování práv afrického obyvatelstva včetně práva volebního, a analogicky s tím také rostla politická aktivita nově vzniklých afrických politických stran. Koncem této dekády již bylo zřejmé, že otázka není, zda africké kolonie získají nezávislost, ale spíše, kdy a za jakých okolností k tomu dojde.